

rom. 3. disp. 8. de fide, sect. 4. & seqq. Valente in Concord. sect. 6. pag. 177.

41. Quæstio 4. An D. Petrus habuerit fidem passionis, quando vidit Christum Dominum pati? De quò, *hic q. 2. & dist. 23. q. 10.*

42. Quæstio 5. Quomodo sit exponendum illud D. Thomæ assertum: Quia vidisti me, credidisti? De quò, *hic q. 2. & dist. 23. q. 10.*

43. Quæstio 6. An fides, & scientia de eodem simul compatiantur obiecto? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

44. Quæstio 7. Quodnam sit obiectum materiale fidei? De quò, *hic dist. 23. q. 2.*

45. Quæstio 8. Quodnam sit obiectum formale fidei? De quò, *hic dist. 23. q. 3.*

46. Quæstio 9. An actus fidei possit esse falsus ex natura rei? De quò, *hic q. 1.*

47. Quæstio 10. Quomodo sint exponenda illa divina eloquia: Nunc dico vobis, priusquam fiat, & cum factum fuerit, credatis? De quò, *hic q. 4. & dist. 23. q. 1.*

48. Quæstio 11. An, ut fides divina subsistat, sit necesse credere, quod penitus ignoratur? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

49. Quæstio 12. An qui omnino non ignorat quod credit, veram habeat fidem? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

DE FIDE ANTIQUORUM.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ-QUINTÆ SYNOPSIS.

*Quisquis ad aetheras sedes confederit usquam,
Hunc mediatoris iudic apta fides.*

Sic incipit: *Prædictis.*

Sic terminat: *Sine istis.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de fidei obiecto, seu materia; sed in præsentia determinat de ipsius subiecto, sive de credentibus per eam: ergo aptè vicissim congrere videntur.

Con-

2. Consequentia probatur: In fide virtute theologicâ tria præfertim meditari debent, scilicet, essentia, obiectum, & subiectum, sive credentes per eam; sed Magister in superiori distinctioe determinavit de obiecto fidei, sive de his, quæ creduntur, postquam in antecedenti de fidei essentia egerat: ergo dum in præsentia de subiecto, sive de credentibus per eam differit, haudubiè rectè procedit.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ statuit Magister, qualiter antiquorum patrum, secundum temporis cursum, creverit fides. In secundâ vero declarat, fidem spem, & charitatem, pro huius viæ statu, æqualitatem sortiri. In tertiâ autem, & ultimâ expendit parte, charitatem ex fide, & spe aliquomodo suboriri.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctioe partis indagine, prima proponitur thesis: *Fides antiquorum patrum, sicut & Dei cognitio, temporis decursu, mirum in modum accrevit.* Quam primò breviter expendit Magister, quatuor postmodum excitans dubia in ipsius uberiorem probationem.

5. Sic illam obiter primò declarat in litterâ textûs Magister: Fides enim secundum temporis processum accrevit in his, qui ante Christi Domini floruerunt adventum, & post ipsius adventum, sicut Dei cognitio profecit, etiam temporum decursu; sed qui ante Christi Domini adventum floruerunt, revera sunt hi, qui passim ab omnibus antiqui appellantur patres: ergo quia fides eorum accrevit, sicut & cognitio Dei, secundum temporis cursum.

6. Secundò, etiam sic assertum referare tentat Magister: Fides equidem, magna dicitur cognitione, articulorum quantitate, constantiâ, & devotione credentium; sed hos feraces proventus fides afferre non potuit, nisi secundum temporis processum: igitur fides antiquorum patrum, sicut & Dei cognitio, temporum decursu, mirabiliter pubescere cœpit.

7. Undè contentaneè his subdit Magister in litterâ, quandam fidei esse mensuram, sine quâ nunquam potuit esse vera salus. Quod probat per Apollonium ad Hebræos cap. 11. dicentem: *Oportet accedentem ad Deum credere, quia Deus est, & quod remunerator est sperantium in se:* ergo etli patrum antiquorum fides per temporis profecerit cursum; tamen sine fide Mediatoris, nullus homo, nec ante, nec post ipsius adventum, fuit salvus.

8. Modò iam Magister primum sic suggerit dubium ad fidei incrementum spectans: *Quavis absque controversiâ sit, quòd tantum*

cre-

credere Deum esse, & ipsum esse in se sperantium pium remuneratorem, non sufficiebat ad salutem post Christi Domini adventum, sine aliis articulis contentis in symbolo: An ante ipsius adventum antiquis suffecerit patribus? Et respondet Magister negantem amplectendo partem, quam aliquibus congruentis, & Patrum autoritatibus illustrare perentat.

9. Primò: Quia ex quo omnes ab Adamo descendentes erant obnoxii peccato, nullus ipsorum sine fide Christi Domini Mediatoris poterat fieri salvus: ergo quia omnes qui salvi fuerunt, profectò fidem Christi Domini Mediatoris habuerunt: ergo quanvis antiqui patres crediderint Deum esse, & ipsum esse in se sperantium pium remuneratorem, non sufficiebat ipsis hæc fides, sine Mediatoris fide, ad salutem assequendam.

10. Secundò: Licet tempora sint immutata, eadem in antiquis patribus, & nobis fides eluxit; quia quemadmodum nos credimus Christum Dominum passum; ita ipsi crediderunt ipsum passurum; & sic de aliis mysteriis, quæ nos credimus; sed post Christi Domini adventum, non sufficit nobis ad salutem, credere Deum esse, ipsumque esse remuneratorem in se sperantium, absque Christi Domini Mediatoris fide: ergo nec ante ipsius adventum fides illa potuit esse sufficiens antiquis patribus ad salutem, sine Mediatoris fide.

11. Tertiò ex Augustino ad Optatum Epist. 157. scribente: *illa fides sana est, quæ credimus nullum hominem, sive maioris, sive minoris ætatis, liberari à contagione mortis, & obligatione peccati, quod prima natiuitate contraxit, nisi per unum Mediatorem Dei, & hominum Iesum Christum, cuius hominis eiusque Dei saluberrimâ fide etiam illi iusti salvi facti sunt, qui priusquam venire in carnem, crediderunt in carnem venturum: ergo profundè hoc Augustini mente agitato testimonio, quis inficias ibit dubii resolutionem?*

12. Quartò, eodem ex Augustino lib. de Corrupt. & Grat. cap. 7. id ipsum probat Magister dicente: *Nemo liberatur à damnatione, quæ per Adam facta est, nisi per fidem Iesu Christi; sed ex eo quod nemo liberetur à damnatione, quæ per Adam facta est, nisi per fidem Iesu Christi, omnes per fidem Mediatoris saluantur, sive ante, sive post ipsius piissimum adventum: ergo.*

13. Quintò, Augustinus ipse lib. 2. de Nupt. & Concup. cap. 14. sic concinniter super his suam mentem absolvit: *Eadem fides Mediatoris, quæ nos salvat, salvos iustos faciebat antiquos pusillos cum magnis; quia sicut credimus Christum in carne venisse, ita illi venturum; & sicut nos mortuum, ita illi moriturum; & sicut nos resurrexisse, ita illi resurre-*

tu.

turum; & nos, & illi ad iudicium vivorum, & mortuorum, venturum: ergo cum eadem Mediatoris fides ante, & post illius floruerit ad ventum, omni tempore mundi, fuit hominibus ad salutem necessaria.

14. Sextò tandem Gregorius homil. 17. in Ezechielem, egregiè rem acu tetigit: *Et qui praibant, & qui sequebantur, clamabant dicentes: Osanna Filio David, quia omnes electi, qui in Iudaâ esse potuerunt, sive qui nunc in Ecclesiâ sunt, in Mediatorem Dei, & hominum crediderunt, & credunt: ergo quia nulli unquam fuit salus facta, nisi per fidem Mediatoris.*

15. Secundum sic de simplicium fide suppeditat quæsitum Magister: *Quomodo simplices antiqui assequebantur salutem, si profundum Incarnationis Mysterium eis revelatum non fuerat?* Et respondet Magister in littera, aptè dici posse, nullum fuisse iustum, vel salvum, cui non foret facta revelatio, vel distincta, vel velata, vel in aperto, vel in mysterio. Distincta, ut Abraham, & Moysi, aliisque maioribus, qui distinctionem articulorum habebant: Velata, ut simplicibus, & minoribus, quibus revelatum erat ea esse credenda, quæ credebant illi maiores, & docebant, sed eorum distinctionem apertam non habebant.

16. Quod sacræ paginæ autoritate, & ratione suadere tentat. Primò ratione: Quemadmodum modò aliqui minùs capaces sunt in Ecclesiâ, qui articulos symboli distinguere, & assignare non valent; omnia tamen credunt, quæ in symbolo continentur; sic tunc erant aliqui simplices, & minus capaces, qui Incarnationis Mysterium distinctè non agnoscebant, sed tamen credebant ea, quæ maiores credebant, & docebant, etsi eorum apertam non habuerint distinctionem: ergo quia nullus hæcenus fuit salvus, cui Incarnationis Mysterium aliquomodò revelatum non fuerit.

17. Secundò probat ex illo Iob cap. 1. & 3. Regum, cap. 17. dicente: *Boves arabant, & asina pascebantur iuxta eos; sed simplices, & minores sunt asinae pascentes iuxta boves, quia humilitate maioribus adhærendo, in mysterio credebant, quæ & illi in mysterio docebant; qualis fortè fuit vidua Sareptana: ergo cum simplices, & minores implicite hoc Incarnationis Mysterium in fide maiorum crediderint, quibus expressius fuerat revelatum; non incongruè deducitur, nullum fuisse, aut posse esse hominem salvum absque huius mysterii distincta, aut velata notitiâ.*

18. Tertiâ his verbis quæstionem proponit Magister: *Si absque fide Mediatoris antiquis non fuit salus, sicut nec nobis: An oportuerit illos*

credere omnia illa de Christo Domino Mediatore, quae nunc credimus? Et respondet Magister in littera, nonnullas de hac re recensendo sententias, earumque fundamenta aperiendo, tametsi quid super his sit determinatè tenendum, non decernat in textu.

19. Aliquot enim dixere, quòd tunc suffecisset antiquis, quatuor tantum articulos de Christo Domino credere Mediatore, scilicet, nativitatem, mortem, resurrectionem, & iudicium. Quod duntaxat probant, quadam Augustini autoritate nuper apposita, dicenteque: *Eadem fides Mediatoris, quae nos salvat, salvos iustos faciebat antiquos; quia sicut credimus Christum in carne venisse, ita illi venturum; & sicut nos mortuum, ita illi moriturum; & sicut nos resurrexisse, ita illi resurrecturum; & nos, & illi ad iudicium vivorum, & mortuorum venturum:* ergo videtur, quòd suffecerit illis ad salutem quatuor tantum articulos Christi Domini Mediatoris credere, nempe nativitatem, mortem, resurrectionem, & adventum ad iudicium.

20. Alii verò asserbant, suffecisse eis cum fide Trinitatis primum, & ultimum articulum credere, quippe, Christi Domini nativitatem, & ipsius adventum ad iudicium. Sic suam sententiam suadere tentabant: Divus Ioannes Baptista de morte Christi Domini eiusque descensu ad inferos in Evangelio dubitasse videtur, secundum Magni Gregorii homil. 6. in Evang. expositionem, dum interrogavit per discipulos: *Tu es qui venturus es, an alium expectamus?* Quasi diceret: *Es tu per teipsum descensurus ad infernum, an alium ad haec sacramenta missurus?* Ergo quia ad salutem assequendam non erat necessarium antiquis illos quatuor articulos credere, cum sufficeret ipsis primum, & ultimum cum fide Trinitatis credere.

21. Verum quidam è regione sustinent, Ioannem non dubitasse de ignorantia, sed de pietate, idest, dubitare se ostendisse; non quia ignoraverit, sed pietatis affectu compassum esse Christo Domino, eiusque humilitatem admirando insinuasse. Quid ergò de his geminis opinionibus sit tenendum, Magister non determinat in littera textus.

22. Quartum, & ultimum sic ministrat dubium Magister: *An Cornelius Centurio de Christi Domini Incarnatione fidem habuerit?* Et pro utraque parte arguit Magister. Primò pro affirmante ita disculpare videtur: Sine incarnationis Christi Domini fide Cornelius Centurio iustus non fuisset; sed de illo legitur apud Apostolorum Acta cap. 10. quòd fuerit vir iustus ac timens Deum: ergo quia fidem incarnationis Christi Domini habuit.

23. Secundò, similiter arguit pro negante parte Magister; Si Cornelius Centurio fidem de Christi Domini Incarnatione habuisset, incassum Divus Petrus fuisset ad eum missus; sed Divus Petrus fuit ad Cornelium missus, ut eum instrueret de fide: ergo quia non habebat fidem de Christi Domini Incarnatione.

24. Respondet tamen Magister, Cornelium Centurionem, sicut fidem Trinitatis, ita & Incarnationis Christi Domini habuisse fidem ex Dei revelatione; sed Incarnatum iam esse Dei Filium ignorasse; & idè missus est Divus Petrus, ut iam natum Dei Filium ei annuntiaret, & Sacramentum regenerationis ei conferret. Habebat ergò fidem Incarnationis, sed an facta, vel futura esset, non noverat; & ita per fidem venit ad opera, & per opera amplius solidatus est in fide; ita ut per illam ipsius opera fuerint à Deo accepta, & orationes exaudita. Et haec de prima distinctionis parte sufficiant.

25. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis discussione, secunda statuitur thesis: *Virtutes Theologicae, fides quippe, spes, & charitas, pro huius statu via, aequales sunt intensivè.* Quam sola Divi Gregorii autoritate firmat Magister.

26. Sic super Ezechielem homilia ultima scribit Gregorius: *Fidem, spem, & charitatem atque operationem, dum in hac vita vivimus, aequales sibi esse apud nos invenimus; quia quantum credimus, tantum amamus, & quantum amamus, tantum de spe praesumimus:* ergo si in via quantum credimus, tantum amamus; & quantum amamus, tantum de spe praesumimus, bene colligitur, fidem, spem, & charitatem atque operationem, pro statu isto, esse aequales intensivè.

27. Sed oppones Apostolum 1. Corinth. cap. 13. dicentem: *Maior autem horum est charitas;* sed ex eo quòd charitas sit maior fide, & spe, virtutes theologicæ, pro statu viae, non possunt esse intensivè aequales: ergo.

28. Respondet Magister negando Minorem, & Consequentiam. Quia Apostolus haud dubiè ea scripsit, quoniam charitas in patria manet, ubi fides, & spes evacuabuntur, iuxta illud ipsius Apostoli: *Charitas nunquam excidit, &c.* Vel quia charitas est mater omnium virtutum; non verò quia in actuum intensione aequales non sint.

29. Subdit tandem Magister, quòd licet charitas in ordine post fidem, & spem annumeretur, non idè est, quia ex eis suboritur, sed quia illis transactis, charitas semper manet, quia charitas nunquam excidit, sive prophetiae evacuabuntur, sive linguae cessabunt, sive scientia destruetur. Et haec de secunda distinctionis parte sufficiant.

30. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis disquisitione, tertia paratur thesis: *Ex fide, & spe charitas aliquomodo procedere dicitur.* Hanc utique probat conclusionem Magister quadam ex obiectionis solutione, quam proponit in littera.

31. Obiicies ergo per Divum Paulum 1. ad Thimotheum, cap. 1. scribentem: *Finis autem præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta.* Quod expendens Augustinus lib. de Doctr. Christ. cap. ultim. cor accipit pro intellectu, & conscientiam pro spe, dicens: *Qualis charitas est finis præcepti procedens de corde puro, idest, de puro intellectu, ut nihil nisi Deus diligatur; & conscientia, idest, de spe bona, & fide non ficta, idest, non simulata; ergo videtur, quod charitas ex fide, & spe oriatur.*

32. Respondet Magister ad obiectionem, simulque ad Augustini autoritatem, verba illa non sic esse capienda, quod fides, & spes causa, vel tempore charitatem præcedant quæ est omnium virtutum ac bonorum mater; sed quia charitas sine illis esse non potest, etsi istæ sine charitate valeant esse; quanvis non sit pia fides, vel spes sine charitate: ergo ex fide, & spe procedere dicitur charitas, quia nulli provenit sine istis. Et hæc de tertia, & ultima distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

33. QUÆSTIO 1. An actus fidei infusæ sit necessarius ad salutem? Ex Angelica Schola D. Thomas 2.2. q. 89. art. 6. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 6. art. 3. Camerinus tom. 2. q. 2. art. 3. Prado in Theolog. Moral. cap. 7. q. 2. §. 1. Cayetan. 2.2. q. 2. art. 3. Canus in relect. de Sacram. p. 2. q. 2. conclus. 1. Ioan. à S. Thoma 2.2. disp. 4. art. 1. Montelin. 1. 2. q. 89. disp. 19. q. 3. Zumel 1. 2. q. 111. art. 4. Torres disp. 15. dub. 1. Sotus in 4. dist. 1. q. 2. art. 3. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 4. dub. 3.

34. Ex Subtili Schola Scotus in 3. dist. 23. q. unic. Arbiol de fide, disp. 1. art. 6. Macedo de Clavib. lib. 3. cap. 1. & 2. Pichon de fide, disp. 2. cap. 1. diff. 3. Poncius tract. 9. disp. 35. q. 2. Mastrius tom. 3. disp. 6. q. 15. art. 1. & 2. Castillo de fide, disp. 11. q. 1. & 2. p. 1. & seqq. Lanterius de fide, disp. 12. propos. 1. & seqq. Vega in Trident. cap. 17. & 20. Villalobos tom. 2. tract. 1. difficult. 3. num. 3. Corduba lib. 2. q. 5. propos. 1. Herincx p. 3. disp. 7. q. 4. Pitygian. in 3. dist. 23. art. 10. & 11. Cavellus in Schol. in 3. dist. 23. q. unic.

35. Ex Scholâ Eximiâ Suarez de fide, disp. 12. sect. 2. Arriaga tom. 5.

tom. 5. disp. 2. & 13. sect. 3. Lugo de fide, disp. 12. sect. 1. Escobar tom. 6. lib. 47. sect. 1. cap. 3. Amicus tom. 4. disp. 13. sect. 1. Peñafiel tom. 3. disp. 8. sect. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 15. sect. 1. Oviedo de fide, controv. 7. punct. 2. Gordonus tom. 2. q. 12. cap. 1. Valente in Concordia, q. 5. sect. 1. pag. 349. Palao tract. 4. disp. 1. punct. 8. Filliucius tom. 2. tract. 22. cap. 1. q. 7. Ripalda de fide, disp. 17. sect. 13.

36. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 25. q. 1. art. 1. Lorca de fide, disp. 18. num. 9. Bonæpei tract. 2. disp. 7. dub. 1. Caspens. tom. 2. tract. 15. disp. 2. sect. 4. Verde tit. 1. §. 2. num. 23. Caramuel in Theolog. Intent. num. 1826. Boverius tom. 2. demonst. 2. art. 1. Malletus tom. 2. pag. 12. Estius in 3. dist. 25. §. 1. & seqq. Gabriel in 3. dist. 25. q. 1. Alenf. 3. p. q. 69. memb. 3.

37. Quæstio 2. An omnia, quæ in Symbolo Apostolico continentur sint ad salutem necessaria? Ex Angelica Schola D. Thomas 2.2. q. 1. art. 8. & in 3. dist. 25. q. 1. art. 2. Sylvius 2.2. q. 2. art. 7. Ioan. à S. Thoma tom. unic. disp. 6. art. 1. & seqq. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 6. art. 1. Camerinus tom. 2. q. 1. art. 9. Bancel tom. 1. verb. fides, q. 2. Bañez 2.2. q. 2. art. 8. Canus in relect. de Sacram. cap. 1. Nicolai in 3. dist. 25. q. 1. art. 5. Rayner de Pisis tit. 3. verb. Symbolum, cap. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 1. dub. 8.

38. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 25. q. 1. Arbiol de fide, disp. 2. art. 3. Boyvin de fide, cap. 2. q. 7. Lanterius de fide, disp. 12. propos. 1. pag. 300. Castillo lib. 1. de Inst. hereticor. punit. cap. 9. Herincx p. 3. disp. 7. q. 3. & seqq. Cavellus in Schol. in 3. dist. 25. q. 1. Aquila in 3. dist. 25. q. 1. art. 1. Gallus in 3. dist. 25. cap. 1. & seqq. Vega in Trident. lib. 6. cap. 20. Pitygianus in 3. dist. 25. art. 10. & seqq.

39. Ex Scholâ Eximiâ Suarez de fide, disp. 13. sect. 4. & seqq. Escobar tom. 6. lib. 47. cap. 18. dub. 40. Castro Palao tom. 1. tract. 4. disp. 1. dub. 9. Peñafiel tom. 3. disp. 8. de fide, sect. 4. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 15. sect. 1. & seqq. Filliucius tom. 2. tract. 22. cap. 2. q. 3. Gordonus tom. 2. q. 12. cap. 2. Valente in Concordia, sect. 8. pag. 190. Fernandez in Exam theolog. part. 1. cap. 4. §. 2. Lugo de fide, disp. 13. sect. 4. num. 63. Azor tom. 1. lib. 8. cap. 2. q. 1.

40. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 25. q. 1. art. 1. Baudun. de fide, q. 47. art. 4. dub. 1. Bassæus verb. fides, num. 9. Caspens. tom. 2. tract. 15. disp. 1. sect. 12. Verde tit. 1. de fide, §. 83. Leander tom. 6. tract. 2. disp. 1. q. 43. Verricellus tit. 1. de fide, q. 4. sect. 4. & seqq. Sayrus in Clav. Regia, lib. 2. cap. 9. Boverius lib. 2. exam. 2. cens. 4. Malletus tom. 2. pag. 14. Campetus p. 1. tract. 3. art. 1. lect. 1. interrog. 1. & seqq. Chy-

Chyrolus de fide, disp. 2. difficult. 2. Estius in 3. dist. 25. §. 2. & seqq.

41. Quæstio 3. An teneamur explicitè credere omnes articulos fidei? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2.2. q. 2. art. 6. & in 3. dist. 25. q. 2. art. 1. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 6. art. 4. Sylvius 2. 2. q. 2. art. 8. Medina de resit. lib. 1. cap. 14. §. 2. Camerinus tom. 2. q. 2. art. 5. Prado in Theolog. Moral. cap. 7. q. 3. §. 1. & seqq. Cayetan. 2. 2. q. 1. dub. 3. Ioan. à S. Thomâ 2. 2. disp. 2. art. 1. Canus lib. 12. de locis, cap. 4. Bañez 2. 2. q. 1. art. 5. Araujo 2. 2. q. 1. dub. 3. D. Antonin. 4. p. tit. 8. cap. 4. §. 2. Bancel tom. 1. verb. fides, q. 5. Nicolai in 3. dist. 25. q. 2. art. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 3. disp. 4. dub. 6.

42. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 25. q. 1. Arbiol de fide, disp. 6. art. 8. Lauræa disp. 10. de fide, art. 2. Pichon de fide, p. 2. disp. univ. cap. 1. diff. 2. subsect. 1. Maltrius disp. 10. de præcep. q. 1. art. 1. & seqq. Castro lib. 2. de Legib. Pœnal. cap. 14. Villalob. tom. 2. tract. 1. diff. 3. Corduba lib. 2. q. 4. propos. 3. Vega in Trident. cap. 17. & 30. Delgadillo de pœnit. cap. 8. dub. 7. Herincxp. 3. disp. 7. q. 5. & 6. Gallus in 3. dist. 25. cap. 2. & seqq. Pitygian. in 3. dist. 25. art. 10. & 11.

43. Ex Scholâ Eximiâ Suarez de fide, disp. 12. sect. 3. Lugo de fide, disp. 12. sect. 4. Ripalda disp. 17. sect. 15. Palao tract. 4. disp. 1. punct. 9. Escobar tom. 6. lib. 47. sect. 1. cap. 6. Amicus tom. 4. disp. 13. sect. 3. Penafiel tom. 3. disp. 8. sect. 3. & seqq. Anton. Perez tract. 4. disp. 3. cap. 12. Filliucius tom. 2. tract. 22. cap. 1. q. 8. & 9. Fagundez tom. 1. lib. 1. cap. 2. Mendo in Statera, disp. 1. q. 1. Valente in Concordia, q. 5. sect. 2. pag. 354. Hurt. de Mendoza 2. 2. disp. 44. sect. 1.

44. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 25. art. 1. q. 3. Bassæus verb. fides, num. 9. Sayrus in Clav. Regia, lib. 2. cap. 9. Diana p. 3. tract. 5. resol. 48. Lorca de fide, disp. 14. num. 14. & seqq. Bonacina tom. 2. disp. 3. q. 2. punct. 2. Trullench lib. 1. cap. 1. dub. 2. Caspens. tom. 2. tract. 15. disp. 3. sect. 6. Estius in 3. dist. 25. §. 1. & 2. Verde tit. 1. de fide, §. 35. num. 64. Verricellus tit. 1. de fide, q. 4. sect. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 14.

45. Quæstio 4. An fides creverit quoad credendorum numerum? D. Thomas in 3. dist. 25. q. 2. art. 2. D. Bonaventura in 3. dist. 25. art. 2. q. 1. Alenf. 3. p. q. 68. memb. 9. art. 2. Baudin. de fide, q. 47. art. 3. dub. 1. Camerinus tom. 2. q. 1. art. 7. Turrian. de fide, disp. 13. dub. 2. Caspens. tom. 2. tract. 15. disp. 1. sect. 13. Nicolai in 3. dist. 25. q. 2. art. 5. Chyrolus de fide, disp. 2. diff. 1. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 4. dub. 6.

46. Quæstio 5. An omnis actus salutaris procedat ex fide infusâ? De quò, tom. 2. dist. 26. q. 8.

Quæ-

47. Quæstio 6. Quid sit peccatum originale, eiusque formalis ratio? De quò, tom. 2. dist. 30. q. 1.

48. Quæstio 7. An per solam fidem Christi Domini salvetur omne genus humanum, & aliter salvari non possit? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

49. Quæstio 8. An simplices, & rudes homines teneantur credere omnes articulos, qui in Apostolorum Symbolo continentur? De quò, hic q. 3.

50. Quæstio 9. An sine fide Mediatoris salutem consequerentur Antiqui? De quò, hic q. 1. & 2.

51. Quæstio 10. An pro salute assequenda sufficiat credere nativitatem, mortem, resurrectionem, & adventum Christi Domini? De quò, hic q. 2.

52. Quæstio 11. An pro salutis æternæ assequutione sit satis credere Mysterium de Verbi divini Incarnatione? De quò, hic q. 2.

53. Quæstio 12. An Cornelius, cuius meminit Apostolorum Acta, habuerit fidem Incarnationis? De quò, hic q. 3.

54. Quæstio 13. An sit de fide, sanctificationis formam esse habitum? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 9.

DE SPE.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ SEXTÆ SYNOPSIS.

Spes sacrata fidem comitatur passibus æquis,

Quam de non visis rebus habere soles.

Sic incipit: *Spes autem est virtus.*

Sic terminat: *Ad speciem.*

CONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de subiecto fidei, sive de credentibus per eam; & hæc de primâ theologiarum virtutum, fide quippè; sed in præsentî determinat de spe, quæ est secunda theologica virtus: igitur in rectam connexionem devenire, satis congruè pro comperto habetur.

Con-